

daarna borend door 't voormalig vasteland van Breezand, (in 1250 verzwolgen), Langeraar (1250 verdwenen), Grijn (Griend) — (1287 onbewoonbaar geworden) om zoo door 't Flie uit te stroomen in de Noordzee.

Uit 'n oogpunt van Friesche Oudheidkunde lijkt 't mij toe dat »de Griend« van belang kan zijn. Voor de rest geloof ik, dat 't van weinig interesse is en tenslotte door verdere verzwakking en geheele overstroming ten doode opgeschreven.

L. A. DOKKUM.

EEN FIETSTOCHTJE.

INDELIJK was de vakantie daar! Wat kruipt-de tijd toch als men op iets wacht! Doch nu was ze dan toch gearriveerd. Na ontbeten te hebben kwam mijn vriend mij afhalen en wij stapten op onze »stalen rossen«. We besloten om den 's Gravenweg op te rijden en als we eenmaal op weg waren verder te zien. Met een aardig gangetje reden we door de stad. Op den weg verminderden we onzen vaart en reden langzamer. Langs de sloten, die aan beide zijden ons van de landerijen en huisjes scheidden, loopt een hardgelopen pad, waar het even prettig rijdt, als op asphalteering. Groote scholen visch zwommen in het kristalheldere water, waarin lange, groene waterplanten in schuinsche richting zich handhaafden, ondanks het tamelijk snelvlietende water. Lustig gokten een paar eenden, doken, gingen rechtop in het water staan en vetten hun vederen in. Een mooie hoeve reden we voorbij, mooi gelegen tusschen groen van boomen en heesters. Een prachtige hoge, bruine beuk op den voorgrond, daarachter goed onderhouden paden, met gras in bloemperken, waarin enkele beelden het schoone nog verhoogden. Even verder een prachtig vergezicht, met heef in de verte een groepje boerenwoningen en een stoomgemaal. Rechts van ons kwamen we groentekwekerijen voorbij, terwijl rijen wilgen den kant van de sloot met hun wortels beschermden tegen afbrokkelen. Ja, in die sloot heb ik wat salamanders, watertorren, alen, enz. gevangen. De meeste torren heb ik in een sloot gevangen, die langs een zijweg van den 's Gravenweg liep. Eens elf op een middagtochtje. Een prettige uitspanning is ook met een hengeltje, zonder haak natuurlijk, stekeltjes te vangen, als men een oogenblikke uitrust aan den kant van de een of andere sloot. Voor dobber dan een stukje van een lucifer.

Maar we dwalen af. Toen we een half uurtje op ons gemak gereden hadden, zagen we prachtige lischdodden. Natuurlijk stapten we af en trachtten er eenige machtig te worden. De grond waarop we liepen was zeer drassig en het gelukte ons slechts er een te bemachtigen. Dit is een heel bloemrijk plekje, maar natuurlijk komt art. 461 er weer bij te pas, maar, als we planten zoeken loopen we naar beneden te kijken en zien dus de bordjes met »Verboden toegang« niet (?). Hier heb ik ook spagnum gevonden, de eenigste plek waar ik ze hier, in Rotterdam, vond. Irissen groeien hier ook veel en pijlkruid niet te vergeten. We stapten weer op en reden nu een flink eind door. Toen we een zijweg in wilden slaan, lachte ons een bordje met »Verboden toegang«, art. 461, Wetboek van strafrecht, tegen. De weg liep uit op een landgoed. We reden verder en kwamen bij Kortenoord op den dijk. Nu keerden we langs den dijk terug. Bij eenige brandnetels stapten we af en zochten en vonden eenige rupsen van Atalanta. Een eindje verderop plukten we een boschje walstroo, rolklaver, bal-klaver en aan de andere zijde een paar zwanebloemen. Eenige rietpluimen sierden de bouquet nog wat op. Nu reden we een flink eind door en kwamen aan de plaats, waar den dijk met gras is begroeid. Toen we een tamelijk eind geloopt hadden, gingen we rechts af en kwamen weer op den 's Gravenweg. We moesten echter voor we thuis kwamen nog even een buitje treffen, doch we hadden een prettigen middag gehad en kwamen recht voldaan weer thuis, waar we nog eenige dagen plezier van onze bloemen hadden.

Rotterdam.

L. JANSSEN.